

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μιά μέρα κάποιος καλόγερος πλησίασε ένα βαρκάρη που περιμένε στην άκροποταμιά και του ζήτησε να τον περάση αντίκρυ λέγοντάς του:

— Φίλε μου, δέν έχω χρήματα. Σου υπόσχομαι όμως, άμα μου κάνεις αυτή την ευκολία, να σου δώσω μιá καλή συμβουλή.

‘Ο βαρκάρης φάνηκε λίγο διστακτικός στην άρχή, αλλά στο τέλος δέχτηκε και έξεπλήρωσε την επιθυμία του.

‘Όταν έφτασαν αντίκρυ, ο κληρικός πήδησε έξω από τη βάρκα και έλεε στον βαρκάρη:

— ‘Αν περνάς πάντα τέτοιους φτωχούς σαν έμένα, σε βεβαιώνω πως δέν θα κάνης ποτέ την τύχη σου!

Κόκκαλο ο βαρκάρης.

τα. Μονάχα ένα μέσον υπάρχει για να πάω να την αγαπάω: να την πάρω γυναίκα μου!...

Μιά μέρα ένας ‘Ιρλανδός παρουσιάστηκε στο δικαστήριο ως μάρτυς σε κάποια υπόθεση. ‘Ο πρόεδρος του δικαστηρίου τον ρώτησε, εκτός των άλλων, αν ήταν παντρεμένος. ‘Ο ‘Ιρλανδός, αντί άλλης απαντήσεως, έδειξε ένα μεγάλο σημάδι που υπήρχε στο μέτωπό του.

— Τι είναι αυτό; τον ρώτησε εκπληκτός ο πρόεδρος.

— Τό... πιστοποιητικό του γάμου μου!... απάντησε ο ‘Ιρλανδός.

‘Ενας πλούσιος νέος έρωτεύτηκε κάποτε μιá κοπέλλα και θέλησε να τη στεφανωθεί. Προηγουμένως όμως πήγε να ζητήσει τη συμβουλή ενός φίλου του.

— Σκέψου καλά, τον έσυμβούλεψε ο φίλος του. Πρόκειται να κάνης μιá θυσία, που έγω δέν θα την έκανα ποτέ. Έχεις τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα και θα τα θυσιάσης για μιá γυναίκα. ‘Αλλοι θάδιναν τετρακόσιες χιλιάδες γυναίκες για ν’ άποχτήσουν τα χρήματά σου!...

Κάποτε οι κάτοικοι ενός μικρού χωριού της Γαλλίας έμαθαν ότι θα

περνούσε από εκεί ο Λουδοβίκος ΙΔ’ και βρόθηκαν σε άμηνανία, γιατί δέν ήξεραν με ποιό τρόπο να τον υποδεχτούν. ‘Αποφάσισαν λοιπόν να συμβουλευθούν σχετικώς το χασάτη τους, ο όποιος έθεωρείτο εξυπνότερος όλων. Του ανακοίνωσαν την υπόθεση που τους έβασάνιζε κι’ αυτός ύποσχέθηκε να τους παρουσιάση καταλλήλως όταν θάρτανε ο ύψηλος ξένος.

— Μεγαλειότατε, έλεε ο χασάτης στο Λουδοβίκο κατά την ήμερα της υποδοχής, είμαι χασάτης έξ επαγγέλματος και αυτό εδώ είνε τó ζώα μου...

Στά λόγια αυτά οι ανχωριανοί τον έχαμαν μιá βαθεία υπόκλιση και ο βασιλεύς έσκασε στα γέλια.

Κάποτε ένας αίσχροκερδής, αλλά... θρησκος μπαχλής, άφου έκλεισε το κατάστημά του, ρώτησε τον υπάλληλό του:

- Γιάννη, νέρωσες τό κρασί;
- Μάλιστα.
- ‘Ερριξες άμμο μέσα στη ζάχαρι;
- Ναι.
- ‘Εβρεξες τόν καπνό;
- Βεβαιότατα.
- Μπράβο, παιδί μου. Και τώρα πάμε ν’ άκούσουμε τόν έσπερινό!

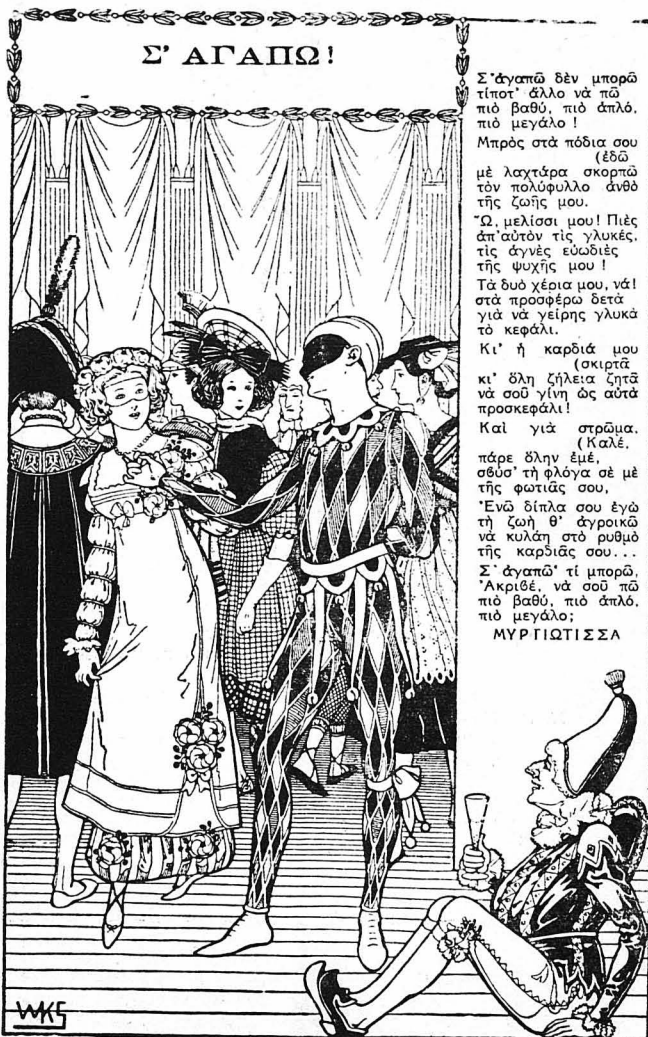
Σε κάποιο γεύμα, ένας τρομερός φαγάς, θέλοντας να δικαιολογήση τό έλάττωμά του, έλεε στους συνδαιτημόνας:

— ‘Ο πατέρας μου σιγήιζε να τρώη πολύ φαί κι’ ή μητέρα μου να κάθεται πολλή ώρα στο τραπέζι. ‘Εγώ λοιπόν τους έμοιασα και τών δύο...

‘Ενας πλούσιος εύπατρίδης άγάτησε τρολλά μιá φτωγή κοπέλλα και για να τη λησμονήση αποφάσισε να πάημε να τη βλέπη. ‘Επειδή όμως έδλεε να μεγαλώνη τό πάθος του με τόν χωρισμό, έλεε:

— ‘Α, μιá αυτό δέν ύποφέρει...

Σ’ ΑΓΑΠΩ!

Σ’ αγαπώ δέν μπορώ τίποτ’ άλλο να πώ πιο βαθύ, πιο άπλό, πιο μεγάλο!

Μπρός στα πόδια σου (έδω με λαχτάρα σκορπά τον πολυφυλλο άνθος της ζωής μου.

‘Ω, μελίσσι μου! Πιές απ’αυτών τις γλυκές, τις αγνές ευωδίες της ψυχής μου!

Τά δυό χείρα μου, να! στα προσφέρω δεστά για να γείρης γλυκά τό κεφάλι.

Κι’ ή καρδιά μου (σκιρτά κι’ δλη ζήλεια ζητά να σου γίνη ως αυτά προσκεφάλι!

Και για στρώμα, (Καλέ, πάρε δλην έμέ, σβούσ’ τή φλόγα σε με της φωτιάς σου.

‘Ενώ δίπλα σου έγω τή ζωή θ’ άφροικώ να κυλάη στο ρυθμό της καρδιάς σου...

Σ’ αγαπώ! τι μπορώ, ‘Ακριθέ, να σου πώ πιο βαθύ, πιο άπλό, πιο μεγάλο!

ΜΥΡΓΙΩΤΙΣΣΑ

Κατηγορούσαν κάποτε ένα χωρικό ότι έδερνε τη γυναίκα του.

— Δέν έχετε δίκη, τους άποκρίθηκε αυτός. Νομίζετε ότι δέν ξέρω πως ύποιος δέρνει τη γυναίκα του παθαίνει τα ίδια μ’ έκεινον που κοπανάνε ένα σακκι με άλευρι; Τό άποτέλεσμα είνε πάντα τό ίδιο: Φεύγει όλο τό ψλό άλευρι και μένουν τα πίτουρα!...

Μιά μέρα συμβούλευαν έναν άμαξά να πάημε να δέρνη τη γυναίκα του.

— Γιατί; ρώτησε αυτός με άπορία. Μήπως δέν χτυπά και τό άλόγο μου όταν δέν θέλει να περπατήση;

— Ναι, αλλά δέν μπορείς να συγκρίνεις τη γυναίκα σου μ’ ένα ζώο.

— ‘Οχι βέβαια, γιατί αυτή είνε πιο πεισματάρα.

— Και τι σε πειράζει τό πείσμα της; Δέν ξέρεις ότι είνε άνανδρο να θυμώνη κανείς με τις γυναίκες;

— ‘Α, όλα κι’ όλα, κύριό μου. ‘Εγώ ξυλοφορτώνω τη γυναίκα μου, αλλά ποτέ μου δέν θυμώνω μαζί της...

Σε κάποια άημχαία ένας Γασκώνος έκαυχάτο ότι εχε σκοτώσει με τό πιστόλι του τόν άξωματικό του έχθρικού τάγματος.

— Μά δέν φαίνεται κανένας νεκρός καταγής; του παρατήρησεν ένας σύντροφός του.

— Μά δέν βλέπεις, καυμένη, πως... τόν έκαμα σκόνη... απάντησε ο τερατολόγος Γασκώνος.